

Pöllö istui oksan päällä,

mutustellen lettujansa,

kuudessa kelottuneessa,

ikikorven syövereissä.

Pökerö oli nimensä,

pöhnäpä olotilansa.

Kiljusammio kupera

tyhjäksi oli jo juotu.

Muisteli se menneit' aikoi,

viime talven pakkassäitä.

Oli viime talvi rankka,

Pöllö Pökerö

Kirjoittanut Juha Jyrkäs

pakkanen kovin pureva.

Lumiukko seuranansa,

Pökerö se aikaa vietti.

Oli ukko jäästä tehty,

muovaeltu pakkasesta.

Ukolla oli, kovalla,

papanoita silminänsä,

söjökeppi nokkanansa,

viinaviiru suunsa pieles',

lakki päässä, talvisäässä.

Lumiukko ei puhunut,

haastellutkana sanoja,

Pöllö Pökerö

Kirjoittanut Juha Jyrkäs

edes vaivoja inissyt.

Nyt oli kesä ovella,

ulkona oli jo touko.

Jo Pökerö haukotteli,

kohotteli nuppiansa.

Nyt ulos se tahtoi mennä

kevätilmaa haistamahan.

Otti askeleen, käveli,

ojenteli koipiansa,

levitteli siipiänsä,

lähtölaskentaa hokien.

Mut' yhä Pökerö lieni

Pöllö Pökerö

Kirjoittanut Juha Jyrkäs

kovin paljon pohmelossa.

Niinpä askel luiskahteli,

niin putosi pöllö puusta.

Sieni nappasi Pökerön,

oli tatti pehmusteena.

Muuten ois' Pökerö voinut

taittaa siipensä paloiksi.

Onneksi ei siipirikko

Pökeröstä siis nyt tullut.

Sienen kiisut houkuttivat,

Pökeröä kutkuttivat.

Maistoi sientä kerran, kaksi,

Pöllö Pökerö

Kirjoittanut Juha Jyrkäs

kolme, neljä kertaa, viiskin.

Valot hohtivat rajusti,

viiltelivä t pintaa sienen.

Kuvia vitunkin viisi

näki pöllö hehkumassa.

Tuli käärme viereen pöllön,

sihisti syvästi kieltä.

Pökerö posautti iskun

vasemmalla siivellänsä.

Käärme torjui Pöllön iskun,

kilpisti sen kalkkarolla,

tumppasi sikarin mustan,

pöllön siipihin tupakin.

Tanssi kerran siis Pökerö,

jalat laittoi liikkumahan;

menemähän polkkaa painoi,

jenkkaa, humppaakin posotti.

Lisäksi Pökerö lauloi,

isiltä opitun laulun,

emolta opitun virren,

suuren laulun laitimaisen.

Sillä haavansa paransi,

jäljet tummatkin sikarin.

Oli käärme vaikuttunut,

Pöllö Pökerö

Kirjoittanut Juha Jyrkäs

mato paljon heltynytkin

tanssista säkenöivästä,

laulusta parantavasta.

Niinpä käärme otti hännän,

kovaluisen kalkkaronsa,

Pöllön ympäri sen kiersi,

Pökeröä niin piteli.

Lipoi käärme pöllön kieltä,

pöllöä se kovin kutitti.

Pöllö sieneltä heräsi,

kankahalta hän kohosi.

Näkykö sumua lieni,

Pöllö Pökerö

Kirjoittanut Juha Jyrkäs

vaiko sittenkin siis totta?

Sienestä Pökerö syöksyi,

tatista jo taivahalle.

Pöllö ilmahan kohosi,

sinitaivaalle yleni.

Pökerö oli iloinen,

riemu täytti pöllön aivot.

Niinpä hän siis temput näytti,

lentotaidoillaan häkelsi;

liiti kerran, laati toisen,

kiersi, kaarsi, syöksähteli,

esitteli suihkareita,

lentotemppeja toteutti.

Mutta pöllö sitten kääntyi,

singahti jo niin etäälle.

Vauhdillaan hän sai osuman,

lensi hirven rintaa päiten.

Hirvi iskusta pysähtyi,

kaatui maahan perseellensä.

Hirvi tästä ei pitänyt,

suuttui, mustaksi jo muuttui,

potki kierrepotkujansa,

sivalteli iskujansa.

Mutta pöllö väisti kaikki,

siirtyi syrjään aina tieltä,

paskat väänsi hirven päähän,

kusta ruikki sarvillensa,

sienen mustat huurut sylki

niskaan hirven, sarvipäisen.

Hirvi siitä jo lamaan tui,

kaatui maahan ja nukahti.

Pökerö oli iloinen,

lensi riemuiten kotiinsa.

Kotona jo vieras ootti,

Lumiukko uksellansa.

Kiivaasti puhui se paljon,

Pöllö Pökerö

Kirjoittanut Juha Jyrkäs

pälpätti ja myös pajatti

Pökerön uroteoista,

pöllön pienen pelleilystä.

Niistä tiesivät jo kaikki,

koko metsä, tunturitkin.

Lumiukko lettui paistoi,

kiljuu keitti, sahtii maistoi.

Itsekin Pökerö juhli

aina aamunkoittoon asti.